

Zprávy a oznámení

Duchovní cvičení

Jako každý rok, zúčastním se i letos v listopadu duchovních cvičení pro kněze na Svaté Hoře. Tentokrát budou trvat od nedělního večera 12.11. do sobotního rána 18.11. V této době nebudou v Rožmitále mše sv. Případný zástup v neodkladných případech zajistí pan vikář Charypar z Březnice.

Zimní přestávka ve Voltuši

V kapli sv. Anny ve Voltuši nebudou v zimní době slouženy mše sv. Začneme opět až po Velikonocích, až bude tepleji.

Sbírka na Bibli

Jedna třetina nedělní sbírky při mši sv. 19.11. bude určena na pomoc šíření Písma sv. na Filipínách. Především má být použita na tisk Bibli psaných slepeckým písmem pro nevidomé křesťany.

Koncert k počtě sv. Mikuláše

V sobotu 25.11. se od 15.30 hod. uskuteční ve farním kostele koncert ke cti sv. Mikuláše. Varhanní skladby J.S. Bacha, W.A. Mozarta, J.K. Kuchaře, J.K. Vaňhala a dalších mistrů bude hrát Aleš Bárta. V rámci koncertu přednese Vladimír Matějček své dílo „Legendu o sv. Mikuláši“.

Poděkování

Velice děkuji paním Jiřině Vránové, Martě Hoyerové, Věře Homulkové a Janě Vrbové za to, jak pohotově využily chvíli hezkého počasí ještě před ohlášenou brigádou a shrabaly listí v okolí kostela. Hromady listí u silnice svědčily o tom, jaký to byl výkon. Děkuji také všem, kteří se zúčastnili sobotní brigády.

Úmysly mší svatých od 13. do 26. listopadu 2006

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 13.11.	mše sv. není intence za † Josefa Šimka a rodinu bude odsloužena na Sv. Hoře	Po 20.11.	mše sv. není
Út 14.11.	mše sv. není intence za † Marii Krejzarovou bude odsloužena na Sv. Hoře	Út 21.11. M	Za † Vladimíra Kahouna a manželku
St 15.11.	mše sv. není intence za † Boženu Brandlovou a syna Josefa bude odsloužena na Sv. Hoře	St 22.11. M	Za živé i † varhaníky, zpěváky a kostelní zaměstnance z naší farnosti
Čt 16.11.	mše sv. není	Čt 23.11. m	na dobrý úmysl – volná intence
Pá 17.11.	mše sv. není intence za Josefa Boučka bude odsloužena na Sv. Hoře	Pá 24.11. M	Za † rodiče Boženu a Jiřího Jungmannovy, Barboru a Josefa Šímovy
So 18.11. M	na dobrý úmysl – volná intence	So 25.11. M	Za Františka Matějku jeho rodiče
Ne 19.11. R	Za Josefa a Františku Drechslerovy	Ne 26.11. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 22. 11. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 19 Ročník III

12. listopadu 2006

Ježíš – Král našeho života

Je docela zajímavé, jak silně se podzim, zvláště ten pozdní, listopadový, podobá konci lidského života. Vše hezké, zdá se, rychle mizí a ztrácí se. Poslední krásné dny, na něž se bylo možné těšit, už dávno uplynuly, vše se zpomaluje. Příroda jako by byla velice unavená. Barevné listí už odvál vítr a stromy zůstaly holé. Jsou vidět jejich vrásky. Mizí barvy a zůstává jen šed' a hnědá, stále více času zabírá tma. Zbývají jen vzpomínky na příjemnější časy.

V této době také pomalu končí církevní rok. Začínají se číst temné texty o konci světa, o posledním soudu, o trestech za hříchy. Jako by i víra v této ponuré době ukazovala svou drsnější stranu. Ale vše směřuje k poslední neděli během roku, k slavnosti Krista Krále. Ta nám má svým leskem ukázat, že na konci roku nestojí smrt, tma a chlad, ale živý a všemohoucí Ježíš, jeho hřející srdce a jasná přátelská tvář.

Končí církevní rok, o dvanáct měsíců se zkrátila lhůta našehožití, ale u Ježíše vše krásné teprve začíná a bude trvat navždy. Po temných dnech pozdního podzimu následuje tichý advent, jakési opatrné tajemné svítání, které vyústí v úžasnou radost Vánoc. Patrně je tomu podobně s lidským životem. Po šedivém podzimu života následuje smrt – pustá, krutá, jako hluboká zima. Čas očišťování duší před dokonalým dosažením Boha bychom pak mohli přirovnat k adventu. A opravdové Vánoce nakonec zažívá člověk, který vstupuje po očiště do nebe.

Jeho duše se rodí pro věčnost, slyší anděly zpívat Gloria a zažívá jedinečnou radost. Má před sebou věčnou budoucnost bez jakékoliv obavy. Je mu tak dobře, jak nikdy nezažil. Vidí Ježíše a spolu s ním všechny své přátele a blízké. Je jedním z nich a žije s nimi. Ne jako mihotavá průhledná dušička. Ne jako bezmocný duch. Teprve teď zjistí, jak se dá žít naplno. Jako krásný skvělý člověk – skutečný muž či žena. Skutečný Boží syn či dcera, skutečný bratr či sestra Ježíše. Kéž nám tato naděje projasní pochmurné podzimní dny i dny našeho stárnutí.

P. Ivo Prokop

Zesnulí – ti druzí

Dobře si vzpomínám, jak jsme jednou jako děti obíhali o Dušičkách bubenečský hřbitov, kde byl pohřben můj dědeček, a zapalovali větrem zhasnuté svíčky na všech hrobech, kde jsme je našli a kde byli pohřbeni lidé, o kterých jsme nic nevěděli.

Byla to jen hra s ohníčkem sirek a svíček, nebo jsme nějak bezděčně chápali, že všichni ti zesnulí patří k nám a naše péče o ně – i tím zapálením svíčky – je naší starostí? To už těžko rozluštím. Ale může to i dospělému posloužit jako dobrý podnět k zamyšlení. Je jistě správné vzpomínat a modlit se za naše příbuzné a přátele, kterým jsme za mnohé vděční a kteří opustili tento svět nedávno nebo už před mnoha léty. To dělají křesťané odedávna a také jiné kultury a řada jiných náboženství takovou péčí o své předky nějakým způsobem uskutečňují. Křesťané jsou ale svou vírou vedeni k širšímu pohledu. Všichni lidé jsou Božími tvory, pro všechny je připraveno úžasné Kristem

získané vykoupení. Jako lidé narození na této zemi patříme všichni k sobě a Boží touhou je, abychom byli všichni spásou zachráněni a mohli se u něho shromáždit. Má tedy smysl se za všechny modlit. To také církev dělá, a ne jen o Dušičkách, ale prakticky při každé liturgii. Ale co my osobně teď, ve dnech, kdy navštěvujeme hřbitovy, zdobíme hroby a modlíme se za zesnulé? Jak daleko jde náš zájem o naše bližní? Jen po hranice naší rodiny? Nebo ještě dál? Vzpomeneme si v modlitbě třeba na svou paní učitelku nebo pana učitele v první třídě, kteří nás uváděli do školního života a učili nás číst a psát? Nebo na své první lásky, o jejichž životě už třeba nic nevíme? A na protivnou sousedku, která nám neudělala nikdy nic dobrého? Na osamělé staré lidi, kteří se ke smrti blíží a kteří nemají nikoho, kdo se za ně bude modlit? Na lidi, na které vzpomínáme neradi? Kristova smrt za všechny lidi je obrovskou výzvou. Boží láska, která nechce, aby byl někdo ztracen, je velikou jistotou. Jedno i druhé nám nesmí dovolit, abychom se ve svých vzpomínkách a modlitbách zaměřili jen na své nejbližší. Víra nás osvobozuje k univerzální lásce k lidem a tato láska nám ukládá starat se o prospěch všech, ne jen těch nejbližších. V těchto dnech máme přiležitost. Nepotřebujeme k tomu velké jmění, jaké by bylo třeba ke zmírnění hladu ve světě. Ani znalost mnoha jazyků, abychom se domluvili se všemi národy. Stačí k tomu víra, láska a trochu času a sil, které modlitbě věnujeme.

Aleš Opatrný, biskupský vikář pro pastorači (Ze Zpravodaje pražské arcidiecéze na listopad 2006.)

Ozvučení farního kostela

Jak už jsem zmiňoval při mši sv. v neděli 5.11., množily se v poslední době připomínky ohledně špatné slyšitelnosti v kostele. Věc byla projednávána i na minulém farním radě. Protože možnost slyšet srozumitelně slovo Boží a poslechnout si jeho výklad knězem je jednou z nejdůležitějších funkcí kostela, rozhodli jsme se na farním radě pořídit ozvučení nové a kvalitní. Ptal jsem se mezi kněžími, jakou firmu by doporučovali. Nejvíce kladných zpráv jsem dostal o firmě pana Pecky z Prahy, která má letité zkušenosti a osvědčila se při ozvučování Svaté Hory, katedrály sv. Víta či březnického kostela.

Pan Pecka, když jsem jej požádal o spolupráci, velice rychle přijel, vypracoval projekt a též dodal rozpočet. Činí značnou částku 53.232,- Kč. Tato cena platí do 20.11. Později by byla o 10 procent vyšší. Vzhledem k tomu, že má letos na půlnoční mši přijet pan biskup Paďour, považuji za vhodné, aby byl nový rozhlas do Vánoc hotový. Proto jsem se s panem Peckou dohodl, že nainstaluje ozvučení co nejdříve, pravděpodobně již příští týden. Poté přijede na naši nedělní mši, aby vše doladil, neboť v obsazeném kostele je slyšet jinak než v prázdném.

Zařízení má být velice kvalitní a na opravdu dlouhou dobu. Myslím, že půjde o rozumnou investici. Prosím tedy, pokud můžete, přispějte jakoukoliv částkou na toto dílo. Předem vám velice děkuji a doufám, že si z Božího slova, hlášeného moderní technikou, odnesete hodně povzbuzení a radosti.

P. Ivo Prokop

Z historie 43. část – P. Josef Bouše (14.)

Minule jsme si slíbili, že právě v tomto pokračování zakončíme dlouhé období, po které zde byl farářem P. Josef Bouše. A tak se ještě naposledy vrátíme k jeho zajímavým zápisům, abychom otočili poslední list farní kroniky, který je popsán jeho osobitým rukopisem.

Jaro roku 1910 přineslo skutečně nebyvale příznivé počasí, zasévalo se již v březnu a vše na polích pěkně vzešlo. 14. června se konala i obvyklá kanonická vizitace. „*Léto bylo více deštivé, takže seno i otava, ač se urodilo hojnost, velmi nesnadno a s většimi výlohami se sklízelo. Také se píče i pokazila. Brambor urodilo se též dost. Pšenice utrpěly velikou škodu následkem takzvané zelenočky. Sklidilo se trochu zaděnku. Slámy urodilo se u obilí veliká hojnost, takže lidi museli ji ukládat do stohů na polích. Těž několik stohů (jako panským u Nového dvora dva ovšem se zrostlou pšenici i s mlátičkou) shořely. Jaře urodilo se též hojnost, ale mnozí nemohli pěkně sklídit. Oves mnohým na poli vzrostl.*“

Téhož roku získal městský kostel darem od Eucharistického spolku „*novou pěknou červenou sametovou kasulí s příslušenstvím*“.

Zajímavým dokladem občas nesnadného života na staroměstské faře je následující zápis o opravě spižírny. „*Na žádost duchovního správce povolena a provedena oprava spižírny, ve které nemohlo se nic uchovávat. Plesnivělo tam všechno. Proraženo okno ve zdi ke kostelu, aby byl tam průvan, čistý vzduch. Jenže bohužel tam po opravě od nahozené zdi asfaltem též vše nepřijemně zapáchá.*“ Vedle spižírny opravovaly se i další budovy farního areálu. „*V r. 1910 pobita byla též stodola na jižním konci do zahrady novým šindelem a též i přilehající ke stodole kolník. Těž nová kamna v pokoji v ložnici p. faráře za 63 K. Ložnice pak vymalovaná za 20 K., od Lišky.*“

Zima 1910-11 „*nebyla příliš tuhá. Sníh napadl na pole, která nebyla ještě dosti zmrzlá. Následkem toho žita ozimní leckde vyhnula. Těž zima netrvala příliš dlouho. Lidi již v druhé polovici března oseli. Jaro bylo k setí jarnímu dost příznivé. V měsíci dubnu bylo počasí dosti teplé, od května častěji zapršelo. Jenže byly chladné noci, ranné brambory i pomrzly. Stromy v květnu hojně kvetly.*“

Další dvě zmínky se týkají darů pro oba místní kostely. „*Na prosbu duchovního správce ráčil Jeho Eminencí nejmilostivější p. patron Lev Skrbenský z Hříště obdarovati v r. 1911 chrám P. novým missalem v ceně 44 K a novou zelenou kasulí za 66 K zhotovenou u sester Nejsvět. Svatosti v Českých Budějovicích. Farní chrám P. obdarován v r. 1911 novou červenou kasulí.*“ Dar poskytl Eucharistický spolek. Také kříž na farním hřbitově se dočkal opravy. „*V měsíci červnu r. 1911 nechal duchovní správce nově oštafirovati a natřítí hlavní kříž na hřbitově za 40 K. Opravu provedl městský štafir Frant. Fous. Náklad hražen z kostel. ořer a od Božího hrobu.*“

Zcela poslední zmínka zapsaná rukou P. Boušeho je poznámkou o kanonické vizitaci, kterou 21. června vykonal blatenský vikář P. Jíně. V polovině folia 127 farní kroniky střídá svérázné Boušovo písmo jiný, uhlazenější rukopis. Ale jen nakrátko. „*Dne 1. května 1912 byl dosavadní os. děkan ve Starém Rožmitále dp. Josef Bouše investován za děkana v Týně nad Vltavou. Administrátorem jmenován pv. Jan Šedivý, II. kaplan ve Starém Rožmitále.*“ Jeho jmenování bylo však jen dočasné, trvalo pouhé 4 měsíce. Ten samý rukopis zmiňuje ještě další zajímavé události. „*Dne 16. června 1912 posvěcena byla socha sv. Jana Nepomuckého na silnici mezi Bukovou a Zaběhlou, na to kříž v Zaběhlé a posléze kříž na Rovinách u Zaběhlé za přítomnosti arcibiskupského úřednictva z Rožmitála, hasičských sborů z Bukové a Zaběhlé, četných družiček a převelikého množství lidu. Vidi 25/VI 1912, Jan Hille, b. vikář.*“

Novým rožmitálským farářem se stal P. František Roubík, který zde od r. 1899 působil jako kaplan. V r. 1908 sice odešel do Klatov, ale už v r. 1912 se do Rožmitála vrátil. A vrátil se sem skutečně na mnoho let, působil zde až do r. 1928. Byl horlivým a pečlivým pisatelem kroniky, jeho zápisy pokrývají 38 listů. Jak budeme postupně odkrývat informace obsažené na těchto listech, budeme postupně i více poznávat povahové vlastnosti jejich pisatele. Projijeme s ním mnoho zajímavého radostného i bolestného, mnohé s ním opravíme i pořídíme. Přechkáme s ním I. světovou válku, zažijeme vznik republiky, budeme pořizovat zvony, zřídíme městský hřbitov. Díky němu budeme moci nahlédnout do statistiky narozených a zemřelých ve farnosti za 100 roků (od r. 1828 do r. 1927). Máme se tedy na co těšit. Mnoho dílů našeho historického seriálu věnujeme působení toho obdivuhodného muže a obsažnosti a preciznosti jeho zápisů v kronice budeme jen těžko hledat konkurenci. Přijdou na zdejší faru mnohé významné osobnosti, ale kronice se již nebude tak pečlivě a svědomitě věnovat žádný z nich. Škoda pro nás, zvidavé čtenáře, kteří se rádi vracíme o několik desetiletí zpátky, abychom mohli poznávat doby minulé, od té naší se v mnohém lišící a přesto mající i mnoho společného.

Pečlivost pisatele kroniky ocení vždy až následující generace, a tak máme štěstí, že právě my budeme nyní moci prostřednictvím zápisů P. Roubíka poznávat tak zajímavou dobu, jakou bezesporu byla právě 20. a 30. léta 20. století.

Ivana Hoyerová